

Chương Mười Lăm

SỨC MẠNH PHIÊU HƯƠNG CÂN

Búng văng thanh kiếm của người thiếu nữ áo xanh, Giang Hàn Thanh đứng yên tại một chỗ lạnh lùng:

– Còn những tuyệt chiêu nào xin cô nương cứ mang ra...

Hai tiếng “Đem ra” chưa dứt thì Giang Hàn Thanh chợt nghe miệng mình chạm nhẹ và một mùi hương dịu dịu tỏa ra...

Chiếc khăn của cô gái đã ném trúng miệng hắn.

Thiếu chút nữa là Giang Hàn Thanh đã bật cười, trong cơn tức giận vì bị thua đau, cô gái đã dùng luôn chiếc khăn tay để làm “Ám khí”.

Nhưng hắn không kịp cười vì mùi hương “Con gái” từ trong chiếc khăn tay làm cho hắn nhận ra điều gì, hắn lắc đầu thật mạnh, hắn làm một cử chỉ tránh né song đó chỉ là hành động của bản năng tự vệ chứ thật sự thì đã chậm mất rồi...

Khi kịp nhận ra mùi hương nguy hiểm và khi mới hất mặt ra thì tay chân của Giang Hàn Thanh như không còn gân cốt, hắn rũ liệt ngồi xuống đất.

Người thiếu nữ chống nạnh đôi tay nở nụ cười đắc chí:

– Thì ra sức của Giang nhị công tử cũng chỉ chịu đựng đến mức ấy thôi.

Giang Hàn Thanh tứ chi bải hoải, hắn nghe như toàn thân gân cốt đứt ra từng đoạn, nhưng lạ thay là tinh thần vẫn còn sáng suốt như không, hắn biết mình đã sa vào thủ đoạn của đối phương, hắn nhắm mắt vào không nói một lời.

Người thiếu nữ áo xanh cất giọng lạnh lót:

– Tiểu Hương, Giang nhị công tử đến đây vốn là tân khách, để người ngồi dưới đất trông sao cho tiện, hãy mau đỡ người lên ghế.

Tiểu Hương do dự:

– Cô nương... hắn là đàn ông...

Người thiếu nữ gắt:

– Hãy đỡ người lên ghế cho ta.

Tiểu Hương không dám trái lệnh, cô ta kéo xỏ Giang Hàn Thanh lên ghế và thở hơi dồn dập:

– Người gì mà nặng quá...

Người thiếu nữ trừng mắt về phía tên tiểu tỳ và bước lại trước mặt Giang Hàn Thanh:

– Bây giờ thì Giang nhị công tử còn bảo tôi cùng đi tới Tử Trúc Am nữa hay không?

Giang Hàn Thanh cứ nhắm mắt lặng thinh.

Người thiếu nữ áo xanh lại nói:

– Thứ Phiêu Hương Cân của tôi không làm cho người mê man mà chỉ tạm thời làm cho người ta mất công lực, thế sao Giang nhị công tử lại cứ nhắm mắt? Không dám nhìn mặt tôi nữa à?

Nàng vừa nói vừa cười, giọng nàng trong vắt.

Giang Hàn Thanh vùng mở mắt:

– Tại làm sao không dám chứ?

Người thiếu nữ áo xanh vụt cười hắc hắc:

– Giang nhị công tử với một trình độ võ công như thế ấy, thật ra tôi đâu có xứng!

Giang Hàn Thanh giận dữ:

– Thất cơ vì độc chất, tại hạ rất sẵn sàng chịu đựng, muốn giết cũng được nhưng tại hạ không thích nghe những lời vô ích theo lối hoa ngôn xảo ngữ.

Tiểu Hương chen vào:

– Người nên nhớ rằng cô nương ta từ trước đến giờ chưa từng phục một người nào...

Người thiếu nữ áo xanh đỏ mặt, cô ta gắt nhỏ:

– Ai bảo người nhiều chuyện chứ.

Tiểu Hương rút cổ nín luôn.

Người thiếu nữ áo xanh nhìn Giang Hàn Thanh, mắt nàng chơm chớp:

– Thật ra thì đáng lý tôi không nên dùng Phiêu Hương Cân ám toán nhị công tử, nhưng trừ cách ấy ra, tôi không còn nào để giữ được nhị công tử ở đây.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Cô nương giữ tại hạ ở đây là có ý gì?

Cô gái áo xanh nói:

– Đây là do ý của nghĩa phụ muốn gặp công tử.

Giang Hàn Thanh khẽ giật mình...

Cứ theo cung cách của cô gái này thì hình như nàng cố ý dẫn dụ mình tới đây, nhưng không biết nghĩa phụ của nàng là ai? Ông ta là một người như thế nào? Phải chăng đó là Mai Hoa Lệnh Chủ?

Hắn ngừng mặt lên và hỏi lạnh lùng:

– Là Mai Hoa Lệnh Chủ?

Cô gái áo xanh mỉm cười:

– Công tử gặp cha tôi rồi sẽ biết là ai?

Thấy dáng cách của cô gái, nhìn cái mỉm cười của nàng, Giang Hàn Thanh cảm nhận thấy nhận định của mình có thể là không đúng, có thể nghĩa phụ của cô ta không phải là Mai Hoa Lệnh Chủ cũng nên...

Nhưng nếu không phải như thế thì hẳn là ai?

Một nhân vật như thế nào mà có thái độ đối với mình như thế?

Giang Hàn Thanh cố ý tỏ vẻ lạnh lùng:

– Chẳng lẽ nghĩa phụ của cô cũng không có một danh xưng?

Cô gái áo xanh lại cười:

– Tự nhiên là phải có chứ sao không? Nhưng nếu cần nói thì khi gặp công tử, nghĩa phụ tôi sẽ nói cho công tử biết, chứ riêng tôi thì tôi không dám tiết lộ lai lịch của người.

Giang Hàn Thanh lại càng thắc mắc, chẳng lẽ nghĩa phụ của nàng lại cao hơn cái tên Hoa Mai Lệnh Chủ?

Trong bụng tuy đang có nhiều nghi vấn, nhưng ngoài mặt Giang Hàn Thanh vẫn tỏ vẻ như không, hấn hỏi bằng một giọng mỉa mai:

– Cô không chịu nói lai lịch của nghĩa phụ cô, nhưng còn cô ít nhất phải có một cái tên để gọi chứ?

Cô gái áo xanh cứ cười cười:

– Công tử là con người ngạo mạn lắm, nhưng tôi hỏi thật, công tử muốn biết lắm phải không?

Tuy là câu chuyện vô tình mà thốt ra lời, nhưng khi nói rồi Giang Hàn Thanh mới cảm thấy mình bị thất thố, vì một người con trai đáng lý không nên hỏi một người con gái như thế ấy...

Thế nên hẳn làm bộ lơ đãng:

– Tôi chỉ hỏi cho có chuyện thế thôi nếu cô nương thấy không tiện nói thì cũng chẳng có gì quan trọng.

Cô gái áo xanh khẽ cúi đầu:

– Tôi tên Đào Ngọc Lan.

Thấy vấn đề tìm hiểu con người có vẻ không có manh nha gì, Giang Hàn Thanh vội chuyển sang việc khác:

– Xin hỏi cô nương, chẳng hay đến bao giờ tôi mới có thể gặp lệnh tôn?

Đào Ngọc Lan nói:

– Buổi sáng thường thường nghĩa phụ tôi không bao giờ tiếp khách, có lẽ phải

đến chiều mai và đêm nay công tử phải tạm nghỉ nơi đây.

Nói xong, Đào Ngọc Lan lấy một bình thuốc, trút ra một hoàn đặt lên bàn tay và nói tiếp:

– Đây là thuốc giải Phiêu Hương Cân, uống vào công tử có thể cử động tay chân được như thường.

Giang Hàn Thanh nhướng mắt:

– Cô nương không sợ tôi đào thoát à?

Đào Ngọc Lan cười:

– Loại Phiêu Hương Cân này tuy không làm cho người ta bị mê man, nó không phải là thứ thuốc mê tà đạo, nhưng nó tiêu tan rất chậm, quá ba hôm mới có thể hoàn toàn hồi phục công lực, thuốc giải này làm công tử cử động được tay chân chứ không thể khôi phục công lực được đâu.

Giang Hàn Thanh cười:

– Thảo nào mà cô nương chẳng ung dung như thế ấy?

Đào Ngọc Lan cũng cười:

– Đó là vận sự bất đắc dĩ, mong công tử lượng thứ cho.

Nàng cầm viên thuốc bằng hai ngón tay đưa vào tận miệng Giang Hàn Thanh và nói:

– Tôi nói thật và nói rõ rồi, xin công tử hãy uống đi.

Biết chắc đây không phải là loại thuốc độc, vì bây giờ mình không cử động được nếu họ muốn ám hại cũng không phải làm như thế, nên hấn há miệng cho Đào Ngọc Lan bỏ viên thuốc vào.

Trao chén nước cho Giang Hàn Thanh uống xong, Đào Ngọc Lan khẽ nói:

– Xin công tử cứ thật tình, nếu cần gì thì cứ mà sai bảo Tiểu Hương.

Vừa bước ra khỏi phòng, Đào Ngọc Lan vừa căn dặn Tiểu Hương:

– Giang nhị công tử chưa dùng cơm, người hãy bảo trù phòng sửa soạn cho tử tế nghe không?

Tiểu Hương vâng dạ rồi quay mình đi thẳng ra sau.

o O o

Giang Hàn Thanh duỗi thử tay chân, quả nhiên thứ thuốc của Đào Ngọc Lan quả vô cùng hiệu nghiệm.

Tay chân hấn bây giờ cử động không có gì trở ngại, có thể nói là đã trở lại trạng thái bình thường, chỉ có điều khi vận công thử thì mới thấy mình bất lực.

Giang Hàn Thanh hết sức kinh ngạc, may mà chỉ ngửi thoáng qua chứ nếu hít phải nhiều thì chưa biết nó sẽ còn đến như thế nào nữa.

Hắn đi lại trong phòng, bao nhiêu tâm trí dồn hết vào chuyện nghiên cứu tìm cách làm cho thuốc mê không còn công hiệu, nhưng chuyện đó quả là chuyện vạn nan đối với hoàn cảnh bây giờ.

Tiếng cửa khua nhẹ nhẹ và Tiểu Hương cũng nhẹ nhẹ bước vào, cô ta đặt mâm cơm lên trên bàn và nhoẻn miệng cười:

– Xin thỉnh nhị công tử dùng cơm.

Mâm cơm có thể gọi là mâm cơm dành cho khách quý, tất cả những món ăn gần như đều là những thức chọn lọc, vật liệu đã ngon mà cách nấu lại khéo thêm vào đó, một bầu rượu thật đúng là hảo tửu, nếu không phải trong hoàn cảnh hiện tại thì Giang Hàn Thanh không thể tưởng tượng đó là mâm cơm dành để cho tù nhân.

Cô ả Tiểu Hương lên tiếng lần thứ hai:

– Xin thỉnh Nhị công tử dùng cơm.

Giang Hàn Thanh ngồi xuống ghế mỉm cười:

– Sư thực thì tại hạ cũng khá đói rồi.

Hắn không một chút khách sáo, hắn cầm đũa nâng chén một cách thật tình.

Chỉ một thoáng, mâm cơm và bầu rượu đều vơi.

Tiểu Hương vẫn đứng hầu một bên và chờ Giang Hàn Thanh buông đũa cô ả mới mỉm cười:

– Nhị công tử dùng no đấy chứ?

Giang Hàn Thanh cũng cười:

– No thật chưa bao giờ tôi ăn một bữa no như thế ấy. Đã no mà còn thật là ngon.

Tiểu Hương cười thật dịu:

– Công tử thật tình, tiểu tỳ cũng nói thật tình, những món này ngon thật đấy vì tiểu thư tôi đặc biệt căn dặn kỹ càng nên bọn làm bếp phải chọn toàn những thức ăn ngon.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Cô nương chỉ chuyên phục vụ mỗi một mình Đào cô nương đấy chứ?

Tiểu Hương đáp:

– Nhưng đêm nay thì tiểu thư tôi bảo phải đặc biệt phục vụ cho công tử.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Cũng có thể tiểu thư cô sợ tôi chạy trốn nên mới đặc biệt như thế này.

Tiểu Hương bĩu môi:

– Nhị công tử nói như thế thì thật không có chút lương tâm nào cả. Tiểu thư của tôi đãi công tử như thượng khách, luôn cả phòng của mình cũng nhường cho công tử, nghĩ thế nào mà công tử không thông cảm một chút nào... Nói cho công tử biết nhé, tiểu thư của tôi từ trước đến nay vốn là một con người nghiêm khắc lạnh lùng chưa bao giờ đối xử với ai giống như công tử đâu nhé. Luôn cả sư huynh đệ cũng chưa được như thế bao giờ.

Giang Hàn Thanh ghi được thêm một chi tiết nữa: Thì ra nàng hãy còn sư huynh đệ đồng môn.

Hắn cười và nói:

– Tại hạ chỉ nói chơi thế thôi, cô nương cho là thực sao?

Tuy đã được trở mã hắn hỏi, nhưng Tiểu Hương vẫn là một cô bé ngây thơ, câu nói của Giang Hàn Thanh làm cô ta đỏ mặt, cô bé bĩu bĩu môi:

– Ai nói thật bao giờ.

Thấy câu chuyện có chiều thuận lợi, Giang Hàn Thanh giống ý:

– Nơi đây thật là phòng của Đào cô nương à?

Tiểu Hương nói:

– Chứ còn phòng của ai nữa? Thế công tử không nhận biết à?

Giang Hàn Thanh làm bộ hoảng hốt:

– Ý như thế không được đâu, xin cho tại hạ đổi sang phòng khác đi.

Tiểu Hương mỉm cười bí mật:

– Đây là ý của tiểu thư tôi, bởi vì hồi đầu hôm khi ra đi, tiểu thư tôi không kịp thu xếp, phần sợ công tử không quen nghỉ những nơi thiếu tiện nghi nên đặc biệt nhường gian phòng này lại cho công tử nên công tử không nên khách sáo làm chi.

Giang Hàn Thanh nói:

– Thịnh tình của Đào cô nương thật khiến tại hạ vô cùng cảm kích.

Tiểu Hương cười và liếc mắt:

– Biết nói thế là hay rồi.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Tòa lâu đài này là của nghĩa phụ Đào cô nương đấy chứ?

Tiểu Hương nói:

– Cũng có thể là như vậy.

Giang Hàn Thanh giống ý:

– Tuy chưa được diện kiến chủ nhân nhưng đoán rằng nhất định phải là một nhân vật lừng danh đấy chứ?

Tiểu Hương nói:

– Lão chủ nhân của chúng tôi rất ít người biết.

Giang Hàn Thanh nói:

– Như vậy không phải là nhân vật thành danh mà lại còn là một nhân vật cực kỳ thần bí...?

Tiểu Hương nói:

– Lão chủ nhân của tôi...

Chợt như cảm nhận rằng mình đang bị người ta điều tra khéo léo, Tiểu Hương vụt nín ngàng và nghiêng mặt cười cười:

– Tôi hồng biết.

Cô nàng thu dọn mâm chén và khẽ nói:

– Đêm đã khuya rồi, xin nhị công tử hãy an nghỉ.

Vừa nói xong, cô ta hối hả lui ra khép trái cửa phòng, như không dám nói chuyện nhiều vì sợ trong lời lẽ sẽ có điều sơ suất thất lộ.

Bước lại gần chốt cửa, Giang Hàn Thanh tắt đèn và thật tình không khách sáo, hấn trèo lên giường nằm một cách tự nhiên.

Phảng phất bên mũi mùi hương dịu dịu, mùi hương từ nệm gối lan tỏa khắp phòng...

Mùi hương của phấn son, mùi hương đặc biệt nghe thanh nhã đập vào xúc giác làm cho Giang Hàn Thanh chợt nhớ đến câu “Tiêu nan tiêu thụ mỹ nhân ân”...

Ăn sủng của người đẹp ban cho quả là một cái gì êm ái dịu dàng nhưng kẻ thụ hưởng quả thật không phải dễ?

Xuất thân từ một võ lâm thế gia, nhưng từ ba tháng gần đây vì bị chất độc hoành hành nên đi đứng phải do thị tỳ phù phụng chứ ngoài ra từ nhỏ hấn chưa từng chung đụng với một cô gái nào cả, bây giờ ngẫu nhiên cảm nhận hương vị đàn bà hấn nghe như tâm tình xao động...

Bằng vào sự cảnh giác của sự nguy hiểm từ trong tiềm thức, Giang Hàn Thanh lật đật tụt xuống giường tập trung tinh thần khống chế những gì đang dao động trong lòng...

Bây giờ ước khoảng qua canh hai, xung quanh bóng tối bao trùm, tòa trang viện lặng im phẳng phắc.

Nhờ vào đôi mắt tinh luyện soi thủng màn đêm, Giang Hàn Thanh bước lại bàn trang điểm lục lọi từ ngăn kéo, hấn tìm khắp chỗ vẫn không thấy chiếc khăn có hơi thuốc phá tan công lực, mà cũng không thấy một vật gì khác lạ ngoài phấn son và những vật dụng trang điểm.

Từ bàn trang điểm lục tới bàn đặt bình trà chén nước, khắp những góc hiểm

trong phòng, kể cả chiếc tủ xiêm y hơi hương sực nức cũng không thấy những gì mình muốn kiếm. Giang Hàn Thanh bất giác cười thầm...

Người ta đã nhốt mình ở đây thì chỉ có điên mới để lại những gì mình muốn kiếm.

Ai điên gì đã dùng độc được làm cho người ta tiêu tan công lực rồi lại để thuốc giải ngay trong phòng giam giữ?

Giang Hàn Thanh trở lại lên giường, hấn nhắm mắt nhưng vẫn không làm sao ngủ được.

Bao nhiêu chuyện mơ hồ diễn biến, cộng thêm mùi hương con gái cứ thoảng hắt vào lỗ mũi, hấn ráng trở một lúc thật lâu và cuối cùng mòn mỏi quá ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Khi trăn trở thì không sao nhắm mắt nhưng khi ngủ thì lại đánh luôn một giấc thật dài, cho đến lúc tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao đến ba sào. Giang Hàn Thanh nháy xuống giường vươn vai rồi gõ cửa.

Tiểu Hương đã đứng chực sẵn bên ngoài.

Vừa thấy Giang Hàn Thanh, Tiểu Hương nhoẻn miệng cười:

– Nhị công tử ngủ ngon đấy chứ?

Giang Hàn Thanh hơi đỏ mặt:

– Cô nương đã đến đây nhiều bận rồi à?

Tiểu Hương cười:

– Không chỉ riêng tôi mà luôn cả tiểu thư tôi cũng đã đến đây hai bận.

Giang Hàn Thanh nhướng mắt:

– Ô, thế sao cô nương không gọi dùm tôi?

Tiểu Hương nở nụ cười bí mật:

– Đó là lệnh của tiểu thư tôi đấy. Tiểu thư tôi đã căn dặn phải để công tử ngủ thẳng giấc.

Và ngập ngừng nói tiếp:

– Tiểu tỳ xin mang nước cho công tử rửa mặt nhé.

Rồi không đợi Giang Hàn Thanh nói, Tiểu Hương quay bước trở ra ngoài.

Qua một lúc nàng mang ra một chậu nước và khăn lau mặt.

Sau đó Tiểu Hương lại mang điêm tâm đến...

Rửa mặt xong, Giang Hàn Thanh quay lại thấy Tiểu Hương đang cười, nàng nhìn hấn như vui mừng như e thẹn.

Giang Hàn Thanh quay lại nhìn vào tấm gương treo trên vách và hấn giật mình.

Không biết tự bao giờ, màu thuốc dị dung trên khuôn mặt hắn đã mất rồi.

Đến bây giờ Giang Hàn Thanh đã biết, chính thứ nước rửa mặt của Tiểu Hương mang vào khi nãy đã làm tan sạch thứ thuốc dị dung.

Hắn quay lại ngó nàng và nở nụ cười điềm đạm:

– Chính cô nương đã làm... mất mặt của tôi thế mà cô lại còn cười tôi nữa.

Tiểu Hương ửng mặt:

– Đó là tiểu thư của tiểu tỳ ra lệnh như thế, xin công tử đừng trách mà tội nghiệp.

Cửa rèm thưa khẽ động, Đào Ngọc Lan bước ra gắt khế:

– Tiểu Hương, lại nhiều chuyện rồi đó phải không?

Tiểu Hương rụt vai lui dần ra cửa.

Giang Hàn Thanh ngừng mặt nhìn lên, bắt gặp ngay ánh mắt thu ba của cô gái họ Đào đang ngó thẳng vào mình...

Bốn mắt nhìn nhau, Giang Hàn Thanh cảm thấy bầu không khí trong phòng như rục rịch sáng...

Đào Ngọc Lan bây giờ khác hơn hôm trước nhiều lắm, chẳng những xiêm y được gằn như chọn lựa mà trên da mặt đã sẵn sàng ửng hồng, lại thêm vào một làn phấn mỏng, vành môi trái tim cũng được phơn phớt màu son...

Lòng cô gái khi vui mới trang điểm mà nhất là trang điểm hệ trọng kỹ càng là một việc đủ nói lên cả một sự quan tâm với người đối diện, chỉ có điều Giang Hàn Thanh vốn không phải là người bạn tương thân, thế thì không hiểu nàng dụng tâm trang điểm như thế là cốt dành để... cho ai?

Hai người giao mắt vào nhau, cả hai cùng chột nghe hơi nóng hừng trên má và cả hai cùng một lúc ửng hồng...

Họ cúi xuống thật nhanh và cũng thật nhanh giao mắt vào nhau lần nữa, chính lần này vẻ ngượng ngập bộc lộ hoàn toàn...

Đào Ngọc Lan mỉm cười e thẹn:

– Hôm qua... công tử yên giấc chứ?

Giang Hàn Thanh tránh ánh mắt của nàng và trả lời thật nhẹ:

– Nhờ ơn cô nương khoản đãi nên tại hạ được ngủ yên. Chẳng hay nghĩa phụ cô nương nhất định đến buổi chiều mới cho diện kiến.

Đào Ngọc Lan nhìn thật dịu và giọng nàng cũng dịu:

– Hình như nhị công tử nôn nóng muốn rời khỏi đây lắm à? Tại sao thế? Có phải vì sự tiếp đãi của tôi thô thiển nên không làm vừa lòng công tử?

Giang Hàn Thanh nói:

– Tại hạ đang có chuyện gấp cần phải làm, tự nhiên cần sớm muốn gặp được lệnh tôn.

Đào Ngọc Lan mỉm cười:

– Gặp gì cũng đâu có phải một ngày một bữa? Đợi khi nào gặp nghĩa phụ tôi, tôi sẽ trao thuốc giải cho công tử.

Như chợt nhớ ra chuyện gì, Giang Hàn Thanh vụt hỏi:

– Có một chuyện tại hạ muốn chỉ giáo, chẳng hay cô nương có vui lòng giải đáp cho không?

Đào Ngọc Lan chớp mắt:

– Cũng cần xem là chuyện gì thì mới có thể trả lời được hay không?

Giang Hàn Thanh nhìn thẳng vào mặt nàng:

– Tại hạ muốn biết gian án ở Tử Trúc Am mà hung thủ chân chính là ai?

Đào Ngọc Lan mỉm cười:

– Nói chi mà... khó nghe thế?

Giang Hàn Thanh nói:

– Dâm án mà tôi nói tránh là gian án, đó là tôi đã nghĩ đến người đối diện nhiều rồi, thế mà cô nương còn bảo là khó nghe là khó nghe làm sao? Chẳng lẽ nó không phải là dâm án?

Đào Ngọc Lan gặng lại:

– Chính mắt công tử trông thấy cái án ấy khi xảy ra chứ?

Câu hỏi vừa buông ra khỏi miệng, da mặt cô gái đồng thời cũng ửng hồng.

Chỉ là kẻ mặt dạn mày dày, còn ngoài ra thì bất cứ cô gái nào khi nói đến chuyện “Kín đáo” ấy cũng đều không giấu được phần e thẹn.

Giang Hàn Thanh không để ý đến cái khó khăn ấy, hấn cứ theo ý thức của mình:

– Lúc tôi đến đó thì thấy vị Nghiêm cô nương ấy lỏa lồ trên đất, như vậy thì kể như đã chính mắt trông thấy rồi chứ còn gì nữa?

Đào Ngọc Lan bĩu môi:

– Như vậy là công tử đã lạm dụng... danh từ, thấy như thế sao dám quả quyết là dâm án? Chỉ trừ khi chính mắt trông thấy...

Cô gái họ Đào vụt nín ngang, da mặt cô ửng đỏ, cả vành tai cũng đỏ...

Giang Hàn Thanh cũng nghe nóng ran cả mặt, bây giờ chính hấn mới cảm thấy vấn đề thật vô cùng phức tạp...

Đào Ngọc Lan hỏi tiếp:

– Công tử quả thật muốn hỏi về chuyện ấy à?

Giang Hàn Thanh nói:

– Chuyện rất liên quan đến danh dự của tôi, tự nhiên tôi rất cần phải biết...

Đào Ngọc Lan nói nhỏ nhưng thật rõ từng tiếng một:

– Nghiêm Tú Cô do chính tay tôi giết.

Như cảm nhận chuyện thật ngoài sức tưởng tượng của mình, Giang Hàn Thanh vắn lại:

– Cô giết?

Đào Ngọc Lan hỏi lại:

– Sao? Công tử không tin à?

Giang Hàn Thanh cười nhạt:

– Đúng là chuyện không thể làm cho ai tin được cả.

Đào Ngọc Lan nói từng tiếng:

– Bởi vì cô ta đã phản bội sư môn.

Chuyện càng xảy ra ngoài ý nghĩ của Giang Hàn Thanh, hấn trở mắt nhìn sững sốt:

– Như vậy Nghiêm cô nương là người của quý môn?

Đào Ngọc Lan mỉm cười:

– Những gì có thể nói thì tôi đã nói cho công tử nghe cả rồi.

Giang Hàn Thanh nhân cơ hội hỏi luôn:

– Chẳng hay quý môn danh gọi là chi?

Đào Ngọc Lan nói:

– Xin lỗi, đó là chuyện cơ mật của bốn môn, vì bây giờ chưa đến lúc ra mặt công khai và cũng vì thế tôi chưa thể nói được...

Giang Hàn Thanh cúi mặt trầm ngâm...

Cứ theo khẩu khí của nàng thì mặc dù chưa ra mặt công khai, nhưng bằng hành động thì họ chẳng những bí mật mà thế lực của họ cũng không phải nhỏ.

Thấy Giang Hàn Thanh làm thỉnh suy nghĩ, Đào Ngọc Lan mỉm cười:

– Tôi cũng có một chuyện muốn thỉnh giáo, chẳng hay công tử có vui lòng bồi đáp?

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Là chuyện chi?

Đào Ngọc Lan nhìn người trai đối diện bằng đôi mắt long lanh:

– Võ công của nhị công tử quả thật cái thế, tiểu muội muốn được biết lệnh sư là

vị tiền bối cao nhân nào?

Giang Hàn Thanh nói:

– Gia sư vốn là con người gác mình ngoài cuộc thế, từ lâu không bao giờ qua lại giang hồ, người không muốn cho ai biết mà chính tại hạ cũng không được biết.

Đào Ngọc Lan sặc cười:

– Đúng là một chuyện gần như là hoang đường, trên đời này lại có người đệ tử không biết danh hiệu của sư phụ mình, như vậy là công tử không bằng lòng nói cho tôi biết?

Giang Hàn Thanh nghiêm giọng:

– Những lời nói của tại hạ nói toàn là sự thật, chứ không phải là không muốn nói cho cô nương biết, mấy hôm trước khi mới trở về nhà, đại huynh cũng đã hỏi như thế và tại hạ cũng trả lời như thế.

Đào Ngọc Lan nhếch nhếch môi:

– Ai mà biết được.

Hai người nín lặng một lúc khá lâu, Đào Ngọc Lan vụt cười:

– Nhị công tử, chúng ta hãy thay đổi câu chuyện có được không?

Giang Hàn Thanh nói:

– Cô nương muốn nói chuyện chi?

Đào Ngọc Lan nói:

– Tùy tiện, giả như...

Cô ta nói chưa dứt lời, chợt bên ngoài có tiếng bước chân rầm rầm tới, tiếp theo đó có tiếng Tiểu Hương:

– Cô nương...

Như bị người nghe thấy tâm sự của mình, Đào Ngọc Lan đỏ mặt gắt nhỏ:

– Tiểu Hương, chuyện gì thì cứ nói chứ làm gì mà lấp ló như thế?

Tiểu Hương vén rèm bước vào cúi rạp mình:

– Lão chủ nhân vừa truyền lệnh cho cô nương đưa nhị công tử vào yết kiến.

Đào Ngọc Lan kinh ngạc:

– Nghĩa phụ chưa bao giờ tiếp người vào buổi sớm mai, bây giờ chính là lúc còn đang tịnh tọa hành công mà lại muốn tiếp kiến nhị công tử thì quả là chuyện lạ.

Vừa nói nàng vừa đứng lên cười nói với Giang Hàn Thanh:

– Có lẽ nghĩa phụ đã từng mộ danh nhị công tử, nên mới vừa sáng đã vội cho mời.

Một phần nôn nóng trong hoàn cảnh hiện tại, một phần cũng muốn gặp ngay lão nghĩa phụ của cô gái này, Giang Hàn Thanh nghĩ rằng từ nơi cửa miệng của ông ta biết đâu sẽ chẳng tìm ra nhiều manh mối, vì thế vừa nghe Đào Ngọc Lan là hấn vội đứng lên.

Đào Ngọc Lan nói:

– Chúng ta đi thôi.

Tiểu Hương lật đật vén rèm...

Đào Ngọc Lan đi trước, Giang Hàn Thanh theo sau, cả hai cùng bước xuống thang lầu rẽ sang hành lang phía bên trái đi ra phía tiểu điện.

Đi theo sát bên nhau, Giang Hàn Thanh lưu tâm quan sát, hấn thấy đây là một tòa lâu đài khá rộng lớn, phòng ốc thật nhiều, thế nhưng suốt bốn bên không có một bóng người thấp thoáng, y như là một tòa lâu đài cổ bỏ hoang.

Một phút sau, tới trung viện, Đào Ngọc Lan cười nói nhỏ:

– Đã đến nơi rồi đó.

Vừa bước vào ngưỡng cửa, gặp ngay hai tên sử nữ đeo kiếm đứng hai bên, họ thấy Đào Ngọc Lan là vội khom mình cung kính.

Đào Ngọc Lan khẽ gật đầu và đưa Giang Hàn Thanh đi thẳng vào trong, rẽ sang một khung cửa bên ngoài.

Y như phía bên ngoài, nơi đây cũng có hai người con gái bông kiếm đứng nghiêm và khi thấy Đào Ngọc Lan là lật đật bước tới trang trọng khoát rèm.

Ngay khi ấy, từ bên trong có giọng lạnh lùng:

– Lan nhi đã đến đấy à?

Đào Ngọc Lan đứng lại cung kính:

– Nữ nhi đưa Giang công tử đến ạ.

Giọng nói bên trong:

– Cho vào.

Đào Ngọc Lan lại nói nhỏ:

– Người nói đó là nghĩa phụ, xin mời công tử hãy vào trong.

Giang Hàn Thanh theo chân Đào Ngọc Lan bước vào, thấy đó là một gian phòng trần thiết giản đơn u nhã, ngoài chiếc phản bằng gỗ lim bóng loáng, hai chiếc đôn lót nệm khá cao, xê vào phía bên trong là hai chiếc đôn cao hơn nữa, bên trên có hai chậu hoa, mùi hương sực nức.

Trên chiếc phản, một lão già da mặt hồng hào, râu dài phủ ngược, hai con mắt sáng rực lạnh như băng.

Lão ngó thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh và khẽ gật đầu:

– Giang nhị công tử đó phải không?

Giang Hàn Thanh cũng đáp bằng một giọng không kém phần lạnh lùng:

– Vâng, tại hạ là Giang Hàn Thanh.

Lão già khẽ nhích tay:

– Mời ngồi.

Chủ nhân lạnh lùng, khách cũng không khách sáo, Giang Hàn Thanh ngồi ngay xuống chiếc đôn đặt về bên trái.

Đào Ngọc Lan ngồi xuống chiếc đôn bên phải.

Lão già khẽ sửa lại chiếc áo rộng xanh:

– Giang nhị công tử giá lâm tề xá, lão phu hết sức hoan nghênh.

Lời lẽ của lão có phần khách khí, nhưng giọng nói cũng vẫn lạnh lùng.

Giang Hàn Thanh hỏi lại:

– Được tôn giáo tiếp kiến, tại hạ xin hỏi trước tôn danh.

Lão áo xanh lạnh lùng:

– Lão phu không thích xưng tên họ với người.

Giang Hàn Thanh ngừng mắt nhìn thẳng:

– Như vậy câu hỏi của tại hạ có lẽ hơi thừa.

Lão áo xanh trầm giọng:

– Các hạ là con người cũng khá nhiều tự phụ.

Giang Hàn Thanh đáp:

– Tại hạ sinh ra là thế.

Lão áo xanh nghiêm mặt:

– Trước mắt lão phu, các hạ dám buông như thế à?

Giang Hàn Thanh cười:

– Đã là bản tính sinh ra thì cho dù trước mặt ai cũng thế cả thôi.

Lão áo xanh gằn giọng:

– Tốt, lão phu sẽ cho các hạ biết mùi vị đao kiếm khi đưa vào cổ là thế nào.

Đào Ngọc Lan hình như rúng động, nàng kêu khẽ:

– Nghĩa phụ...

Lão áo xanh quay lại:

– Lan nhi, con muốn nói gì?

Đào Ngọc Lan sợ sệt:

– Nghĩa phụ có chuyện muốn bàn với Giang nhị công tử đây mà...

Lão áo xanh trầm mặt làm thình.

Đào Ngọc Lan thấp giọng:

– Nghĩa phụ hãy thông thả nói chuyện với Giang nhị công tử đi mà.

Bây giờ lão áo xanh mới có vẻ chú tâm, đôi mắt lão ngược nhìn hai người và cuối cùng nhìn Giang Hàn Thanh một lúc khá lâu...

Bây giờ qua lời nói quá tha thiết của đứa con gái, lão già áo xanh mới để ý tới gã thanh niên họ Giang, quả là một người con trai tuấn tú.

Giá như đừng có trở ngại gì, hai đứa trẻ này quả thật xứng đôi.

Và cho đến bây giờ lão mới mỉm cười:

– Chỉ cần hấn nói chuyện đường hoàng lễ mạo thì cha cũng không làm khó dễ gì hấn đâu.

Bị cái mỉm cười của cha, Đào Ngọc Lan ứng hồng sắc mặt, nàng thấp giọng nói với Giang Hàn Thanh:

– Nhị công tử, hãy nói chuyện vui vẻ với nhau đi mà...

Không biết vì lời nói khẩn thiết của nàng hay vì bản tính cao ngạo nhưng không thô lỗ nên Giang Hàn Thanh dịu giọng:

– Tôn ông có điều chi chỉ giáo, xin cứ nói thẳng ra.

o O o